

บทลงโทษการประหารชีวิต : ศึกษาเปรียบเทียบระหว่าง
กฎหมายอาญาอิสลามและกฎหมายอาญาไทย

รอชีตะห์ หะนะกาแม*

มูฮำหมัดซากิ เจ๊ะหะ**

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาบทลงโทษการประหารชีวิตในกฎหมายอาญาอิสลามและกฎหมายอาญาไทย รวมทั้งเปรียบเทียบข้อแตกต่างและข้อเหมือนของบทลงโทษการประหารชีวิตในกฎหมายทั้งสอง การศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาวิจัยเอกสาร โดยวิเคราะห์เชิงเปรียบเทียบ ซึ่งผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลเอกสารจากแหล่งข้อมูล 2 แหล่ง คือ ศึกษาหลักกฎหมายอิสลามจากคัมภีร์อัลกุรอานและอัลหะดีษตลอดจนตำราที่เกี่ยวข้องกับบทลงโทษการประหารชีวิต และศึกษาหลักกฎหมายไทยจากประมวลกฎหมายอาญา ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ตลอดจนเอกสารตำราทางกฎหมายของไทยที่เกี่ยวข้องแล้วนำมาวิเคราะห์และเปรียบเทียบ ผลการศึกษาสรุปได้ว่า บทลงโทษการประหารชีวิตในกฎหมายอาญาอิสลามและกฎหมายอาญาไทยยังคงบังคับใช้อยู่ เพียงแต่กฎหมายอาญาไทยได้เปลี่ยนวิธีการประหาร และจุดประสงค์หลักของการลงโทษประหารของทั้งสองก็เพื่อเป็นการขจัดผู้กระทำผิดออกจากสังคมอย่างถาวร ในส่วนของความผิดที่ต้องโทษประหารนั้นในกฎหมายอาญาอิสลามและกฎหมายอาญาไทยมีความแตกต่างกัน โดยความผิดที่ต้องโทษประหารในกฎหมายอาญาอิสลามมีทั้งหมด 5ฐานคือการฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา การผิดประเวณีสำหรับผู้ผ่านการสมรสแล้ว การปล้นทรัพย์ การพินาศจากการเป็นมุสลิม และการเป็นกบฏต่อรัฐอิสลาม ส่วนในกฎหมายอาญาไทยนั้นความผิดที่ต้องโทษประหารชีวิตสถานเดียวคือ การปลงพระชนม์พระมหากษัตริย์ พระราชินี รัชทายาท ฆ่าผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ และการฆ่าที่มีเหตุฉกรรจ์ สำหรับวิธีการประหารนั้นในกฎหมายอาญาอิสลามและกฎหมายอาญาไทยก็มีความแตกต่างกันโดยในกฎหมายอาญาอิสลามจะมีวิธีการประหารที่เป็นวิธีเฉพาะของความผิด เช่น ความผิดฐานผิดประเวณีสำหรับผู้ผ่านการสมรสแล้ว และการปล้นทรัพย์ การประหารโดยวิธีทั่วไปในความผิดฐานฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา การเป็นกบฏต่อรัฐอิสลาม และการพินาศจากการเป็นมุสลิมแต่ในกฎหมายอาญาไทยไม่มีความแตกต่างกันโดยจะใช้วิธีการที่เหมือนกันในการประหารชีวิตในทุกฐานความผิด

คำสำคัญ : บทลงโทษ การประหารชีวิต

Abstract

The main purpose of this study was to investigate on the penalty by executing in Islamic and Thai penal code. The study also aims to highlight the differences and the similarity of both laws. The data were mainly collected from two sources. In addition, over the studies of the Holy Quran, al-Hadith, Islamic books, articles, and related research are most excellent evidences that being critically analyzed as to accomplish the whole contents of this descriptive research.

* นักศึกษาลัทธิสุตฺรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาชะรีอะฮ์ มหาวิทยาลัยอิสลามยะลา.

** Ph.D. (in Law) อาจารย์ประจำสาขาวิชาชะรีอะฮ์ คณะอิสลามศึกษา มหาวิทยาลัยอิสลามยะลา.

The Findings of this study shows that unquestionably execute are still apply in both Islamic and Thai penal code. However, the methodology was changed in Thai Low. Indeed, the main objective of executing is to dispel the wrong doer from the society permanently. Consequently, there are some differences of the cases that to be executed. Where, Islam consider intent murderer, rubberier, commit adultery, to be out of Islam, and rebellion of Islamic state as the execute cases. On the other hand, Thai penal code will be applied only the cases of king, queen, crown prince, governor assassination and aggravate killing.

Furthermore, there are some differences, in term of methodology. While Islam has already fixed the method for adultery and robber. And applying general method for the cases of intent killing, rebelled of Islamic state and out of Islam. In contrast, Thai penal code of executing will be applied the same method for all cases.

Keywords: investigate on the penalty by executing.

บทนำ

มนุษย์เป็นสัตว์สังคม การอยู่รวมกันเป็นหมู่ เป็นเหล่า เป็นพวก ย่อมเกิดปฏิสัมพันธ์ระหว่างกันไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง และโดยเหตุที่มนุษย์มีสัญชาติญาณที่จะกระทำในสิ่งต่างๆ ตามใจชอบ ถ้ากระทำตามใจชอบจนเกินไป อาจจะกระทบกระเทือนหรือเป็นที่เดือดร้อนแก่บุคคลอื่นได้ ดังนั้น จึงต้องมีกฎเกณฑ์และข้อบังคับ เพื่อให้มนุษย์ประพฤติปฏิบัติต่อกัน กฎเกณฑ์ และข้อบังคับดังกล่าวได้วิวัฒนาการมาเป็นกฎหมาย ซึ่งในปัจจุบันมีความจำเป็นและมีความสำคัญเป็นอย่างมาก ในศาสนาอิสลามกฎเกณฑ์ที่เป็นข้อบังคับต่างๆ ที่มุสลิมจะต้องปฏิบัติ นั้น เป็นกฎเกณฑ์ที่อัลลอฮ์ ﷻ เป็นผู้ทรงกำหนดมา ทั้งนี้เพราะกฎหมายเป็นระเบียบของสังคมอย่างหนึ่ง การรู้กฎหมายจึงเป็นสิ่งจำเป็นในการดำเนินชีวิตในสังคม จะเห็นได้ว่าตั้งแต่คนเราเกิดมา มีการแจ้งเกิด การตั้งชื่อบุคคล การศึกษาเล่าเรียน การทำบัตรประจำตัวประชาชน การสมรส การจัดการทรัพย์สินต่างๆ และจนกระทั่งถึงแก่ความตายต้องเกี่ยวข้องกับกฎหมายทั้งสิ้น (ยุทธนา พูนทอง , 2535: 15)

ลักษณะของกฎหมายประการหนึ่งคือ กฎหมายต้องมีสภาพบังคับ กล่าวคือ กฎหมายที่บัญญัติบังคับนั้นจะต้องกำหนดโทษไว้ (เมธา วาดีเจริญ, 2539: 7) เช่น ประมวลกฎหมายอาญามาตรา 2 บัญญัติว่า “บุคคลจักต้องรับโทษในทางอาญา ต่อเมื่อกระทำการอันกฎหมายที่ใช้ขณะกระทำนั้น บัญญัติเป็นความผิดและกำหนดโทษไว้ และโทษที่จะลงแก่ผู้กระทำความผิดนั้น ต้องเป็นโทษที่บัญญัติไว้ในกฎหมาย”

โทษที่ได้บัญญัติไว้ในกฎหมายอาญาไทยมีลำดับชั้น 5 ลำดับด้วยกันคือ ประหารชีวิต จำคุก กักขัง ปรับ ทรัพย์สิน บทลงโทษต่างๆ นี้ได้บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 18 ว่า

โทษสำหรับลงแก่ผู้กระทำความผิดมีดังนี้

1. ประหารชีวิต
2. จำคุก
3. กักขัง
4. ปรับ
5. ทรัพย์สิน

บทลงโทษทั้ง 5 ประการนี้จะลงโทษแก่ผู้กระทำความผิดแตกต่างกันตามประเภทของความผิด เช่น การประหารชีวิตหรือจำคุกในความผิดฐานฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา โดยได้บัญญัติในประมวลกฎหมายอาญา

มาตรา 288 ว่า ผู้ใดฆ่าผู้อื่น ต้องระวางโทษประหารชีวิต จำคุกตลอดชีวิต หรือจำคุกตั้งแต่สิบห้าปี ถึงยี่สิบปี

บทลงโทษประเภทปรับดังที่ระบุไว้ในมาตรา 136 บัญญัติไว้ว่า ผู้ใดดูหมิ่นเจ้าพนักงานซึ่งกระทำการตามหน้าที่ หรือเพราะได้กระทำการตามหน้าที่ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

อุดมการณ์ขั้นพื้นฐานของศาสนาอิสลามคือ การผดุงไว้ซึ่งความสงบสุข ความมั่นคงและไม่กระทำการใดอันเป็นสาเหตุที่จะก่อให้เกิดอันตรายและผลเสียไม่ว่าจะเป็นผลเสียในส่วนบุคคลหรือหมู่คณะ ท่านศาสดามุฮัมมัด ﷺ กล่าวว่า

"لَا ضَرَرَ وَلَا ضِرَارًا"

ความว่า ไม่มีการกระทำที่สร้างความเดือดร้อนแก่ผู้อื่นและไม่มีการกระทำที่เจ้าตัวเองได้รับความเดือดร้อน (บันทึกโดย อิบน์มาญะฮฺ เลขที่: 2370)

อัลลอฮ์ ﷻ ประทานศาสนาอิสลามมาโดยตั้งอยู่บนเจตนารมณ์หลักห้าประการ คือ การพิทักษ์ชีวิต ทรัพย์สิน วงศ์ตระกูลและชื่อเสียง และการพิทักษ์สติปัญญา ทั้งห้าประการนี้เป็นปัจจัยสำคัญของการดำรงอยู่ของมนุษย์ ถ้าหากว่าปัจจัยหนึ่งปัจจัยใดขาดไป การดำรงชีวิตของมนุษย์ในโลกนี้ก็ยากนักที่จะเป็นไปอย่างราบรื่น ยิ่งไปกว่านั้นอาจจะก่อให้เกิดความเสื่อมเสีย และความยุ่งเหยิง ปั่นป่วน ด้วยเหตุดังกล่าวอัลลอฮ์ ﷻ จึงห้ามการมีพฤติกรรมอันเป็นการละเมิดหลักห้าประการ หากมีการละเมิดแล้วถือว่าเป็นความผิดและต้องรับโทษ (มุฮัมมัด ตอเฮร์ บิน อาศูร , 1999: 206)

ในกฎหมายอาญาอิสลามสภาพบังคับของกฎหมาย หรือโทษนั้นได้บัญญัติไว้ในคัมภีร์อัลกุรอาน และอัลหะดีษ ของแต่ละความผิดที่ได้ทำการละเมิดต่อบัญญัติอิสลามเป็นที่แน่ชัดและไม่สามารถที่จะเปลี่ยนแปลงได้ถึงแม้ว่าผู้พิพากษาจะมีความเห็นว่าบทลงโทษอื่นนั้นดีกว่าบทลงโทษที่ได้บัญญัติในอัลกุรอาน และอัลหะดีษก็ตาม (อับดุลกอดิร เอาตะฮฺ , 1994: 206)

บทลงโทษในกฎหมายอาญาอิสลามนั้นได้ถูกกำหนดมาโดยอัลลอฮ์ ﷻ ซึ่งมีความแตกต่างกันตามประเภทของความผิดที่ได้กระทำ เช่น การประหารชีวิตในความผิดฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า:

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُتِبَ عَلَيْكُمُ الْقِصَاصُ فِي الْقَتْلِ﴾

ความว่า: ผู้ศรัทธาทั้งหลาย การประหารฆาตกรให้ตายตามกันในการที่มีผู้ถูกฆ่าตายนั้นได้ถูกกำหนดแก่พวกเจ้าแล้ว (อัลบะเกาะเราะฮฺ, 2: 178)

อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า:

﴿وَكُتِبَ عَلَيْهِمْ فِيهَا أَنْ النَّفْسَ بِالنَّفْسِ وَالْعَيْنَ بِالْعَيْنِ وَالْأَنْفَ بِالْأَنْفِ وَالْأُذُنَ بِالْأُذُنِ وَالسِّنَّ بِالسِّنِّ وَالْجُرُوحَ قِصَاصٌ فَمَنْ تَصَدَّقَ بِهِ فَهُوَ كَفَّارَةٌ لَهُ﴾

ความว่า: และเราได้บัญญัติแก่พวกเขาในคัมภีร์นั้นว่า ชีวิตด้วยชีวิตและตายด้วยตาและจมูกด้วยจมูกและหูด้วยหูและฟันด้วยฟัน และบรรดาบาดแผลก็ให้มีการชดเชยเยี่ยงเดียวกัน และผู้ใดให้การชดเชยนี้เป็นต้นมันก็สิ่งลบล้างบาปของเขา (อัลมาอิดะฮฺ, 5: 45)

การตัดมือในความผิดฐานลักทรัพย์โดยอัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า:

﴿وَالسَّارِقُ وَالسَّارِقَةُ فَاقْطَعُوا أَيْدِيَهُمَا جَزَاءُ بِمَا كَسَبَا نَكَالًا مِّنَ اللَّهِ وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ﴾

ความว่า: และขโมยชายและขโมยหญิงนั้น จงตัดมือของเขาทั้งสองคนนั้น ทั้งนี้เพื่อการตอบแทนในสิ่งที่ทั้งสองนั้นได้แสวงหา (และ) เพื่อเป็นเยี่ยงอย่างการลงโทษจากอัลลอฮฺ และอัลลอฮฺนั้นทรงเดชานุภาพทรงปรีชาญาณ (อัลมาอิดะฮฺ, 5: 38)

การโอบยสำหรับผู้กระทำความผิดประเภทนี้ดังที่ อัลลอฮฺตรัสว่า

﴿الزَّانِيَةُ وَالزَّانِي فَاجْلِدُوا كُلَّ وَاحِدٍ مِّنْهُمَا مِائَةَ جَلْدَةٍ وَلَا تَأْخُذْكُم بِهِمَا رَأْفَةٌ فِي دِينِ اللَّهِ إِن كُنتُمْ تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ
الْآخِرِ وَلْيَشْهَدْ عَذَابُهُمَا طَائِفَةٌ مِّنَ الْمُؤْمِنِينَ﴾

ความว่า: หญิงเป็นชู้และชายเป็นชู้ พวกเจ้าจงโอบยแต่ละคนในสองคนนั้น คนละหนึ่งร้อยที และอย่าให้ความสงสารยับยั้งการกระทำของพวกเจ้าต่อคนทั้งสองนั้นในบัญญัติของอัลลอฮฺเป็นอันขาด หากพวกเจ้าศรัทธาต่ออัลลอฮฺและวันปรโลก และจงให้กลุ่มหนึ่งของบรรดาผู้ศรัทธาเป็นพยานในการลงโทษเขาทั้งสอง (อันนูร, 24: 2)

กฎหมายอาญาไทยและกฎหมายอาญาอิสลามนั้นได้ระบุบทลงโทษของผู้ที่ได้กระทำการละเมิดต่อบทบัญญัติของกฎหมายด้วยวิธีที่แตกต่างกันตามประเภทของความผิด บทลงโทษที่ร้ายแรงที่สุด คือ การประหารชีวิต ถึงแม้ชีวิตของมนุษย์นั้นเป็นสิ่งที่ศาสนาอิสลามให้ความสำคัญคุ้มครองและห้ามอย่างเด็ดขาดที่ใครคนใดคนหนึ่งจะไปทำลายมิได้ (อุสมาน ดุคูรี, 1999: 5) แต่ในบางกรณีบทลงโทษของอิสลามก็ได้อนุญาตให้ทำการประหารชีวิตผู้กระทำความผิดได้ ดังที่อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสไว้ว่า

﴿وَلَا تَقْتُلُوا النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ﴾

ความว่า : จงอย่าฆ่าชีวิตใดซึ่งอัลลอฮฺทรงห้ามไว้ เว้นแต่เพื่อความยุติธรรม

(อัลอัน อาม, 6: 152)

ดังนั้นในกฎหมายอาญาอิสลามบทลงโทษการประหารชีวิตจึงสามารถกระทำได้ในกรณีที่กระทำ ความผิดดังนี้ (อุสมาน ดุคูรี, 1999: 279)

1. การฆาตกรรม
2. การทำซินา (ผิดประเวณี) สำหรับผู้ที่ผ่านการแต่งงานแล้ว
3. พันสภาพการเป็นมุสลิม
4. การปล้นทรัพย์
5. การเป็นกบฏต่อรัฐอิสลาม

ความผิดทั้งห้าประการนี้เป็นความผิดที่ต้องโทษประหารชีวิตที่อัลลอฮฺ ﷻ ได้กำหนดไว้โดยยึดหลักฐานจากอัลกุรอาน และอัลหะดีษ

บทลงโทษการประหารชีวิตในความผิดฐานฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُتِبَ عَلَيْكُمُ الْقَتْلُ فِي الْقَتْلِ﴾

ความว่า: ผู้ศรัทธาทั้งหลาย การประหารฆาตกรให้ตายตามในการที่มีผู้ถูกฆ่าตายนั้นได้ถูกกำหนดแก่พวกเจ้าแล้ว (อัลบะเกาะเราะฮฺ, 2: 178)

บทลงโทษการประหารชีวิตในความผิดฐานฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา การผิดประเวณี และการพินาศภาพจากการเป็นมุสลิม

"لَا يَحِلُّ دَمُ امْرِئٍ مُسْلِمٍ إِلَّا بِأَحَدٍ ثَلَاثَ : النفس بالنفس والثيب الزاني ، والتارك لدينه المفارق للجماعة"

ความว่า: การหลังเลื่อมมุสลิมไม่เป็นที่อนุมัติยกเว้นในกรณีของหนึ่งใน 3 กรณีดังต่อไปนี้คือชีวิตต่อชีวิต คนที่แต่งงานแล้วทำชู้ และผู้ที่หันออกจากศาสนาของเขาและทอดทิ้งสังคมของเขา

(บันทึกโดยอัล-บุคอรี เลขที่: 6484)

บทลงโทษการประหารชีวิตในความผิดฐานปล้นทรัพย์

﴿إِنَّمَا جَزَاءُ الَّذِينَ يُحَارِبُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَيَسْعَوْنَ فِي الْأَرْضِ فَسَادًا أَنْ يُقَتَّلُوا أَوْ يُصَلَّبُوا أَوْ تُقَطَّعَ أَيْدِيهِمْ وَأَرْجُلُهُمْ مِّنْ خَلْفٍ أَوْ يُنْفَوْا مِنَ الْأَرْضِ ذَلِكَ لَهُمْ خِزْيٌ فِي الدُّنْيَا وَلَهُمْ فِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ﴾

ความว่า: แท้จริงการตอบแทนบรรดาผู้ที่ทำสงครามต่ออัลลอฮ์ และรอซูลของพระองค์ และพยายามบ่อนทำลายในแผ่นดิน นั่นก็คือการที่พวกเขาจะถูกฆ่า หรือถูกตรึงบนไม้กางเขน หรือมือของพวกเขาและเท้าของพวกเขาจะถูกตัดสลับข้าง หรือถูกเนรเทศออกไปจากแผ่นดิน นั่นก็คือพวกเขาจะได้รับความอัปยศในโลกนี้และจะได้รับการลงโทษอันใหญ่หลวงในปรโลก

(อัลมาอิดะฮ์, 5: 33)

บทลงโทษฐานเป็นกบฏต่อรัฐอิสลาม

﴿وَلَن طَّافَتَانِ مِّنَ الْمُؤْمِنِينَ أَفْتَلَوْا فَاصْلَحُوا بَيْنَهُمَا فَإِنْ بَغَتْ إِحْدَاهُمَا عَلَى الْأُخْرَىٰ فَقَاتِلُوا الَّتِي تَبْغِي حَتَّىٰ تَنَاجِيَ إِلَىٰ أَمْرِ اللَّهِ فَإِنْ فَاءَتْ فَاصْلَحُوا بَيْنَهُمَا بِالْعَدْلِ وَأَقْسِطُوا إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُقْسِطِينَ﴾

ความว่า: และหากมีสองฝ่ายจากบรรดาผู้ศรัทธาทะเลาะวิวาทกัน พวกเจ้าก็จงไกล่เกลี่ยระหว่างทั้งสองฝ่าย หากฝ่ายหนึ่งในสองฝ่ายนั้นละเมิดอีกฝ่ายหนึ่ง พวกเจ้าก็จงปราบฝ่ายที่ละเมิดนั้นจนกว่าฝ่ายนั้นจะกลับสู่พระบัญชาของอัลลอฮ์ ฉะนั้นหากฝ่ายนั้นกลับสู่พระบัญชาของอัลลอฮ์แล้ว พวกเจ้าก็จงประนีประนอมระหว่างทั้งสองฝ่ายด้วยความยุติธรรม และพวกเจ้าจงให้ความเที่ยงธรรม แก่ทั้งสองฝ่ายเถิด แท้จริงอัลลอฮ์ทรงรักใคร่บรรดาผู้ให้ความเที่ยงธรรม

(อัล หุจรูรอต, 49: 9)

การลงโทษประหารชีวิตจะสามารถนำมาปฏิบัติได้ก็โดยเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจหลังจากที่มีการดำเนินขั้นตอนตามกฎหมายอาญาอิสลามได้กำหนดไว้แล้ว บัจเจบุคคลจะนำกฎหมายมาใช้โดยทำตัวเป็นผู้พิพากษาและผู้ประหารเองมิได้เพราะนั่นจะเป็นการนำมาซึ่งความปั่นป่วนวุ่นวายและความไร้ระเบียบ อย่างไรก็ตาม ผู้พิพากษาอาจมอบตัวฆาตกรให้แก่ลูกหลานหรือญาติพี่น้องที่ถูกฆ่าไปประหารต่อหน้าตัวผู้พิพากษาเองก็ได้ทั้งนี้เพื่อที่หัวใจของพวกเขาจะได้สงบลง และเลิกคิดที่จะแก้แค้น (มุฮัมมัด ซาอิด อิบนิ อะฮ์มัด, 1998: 221) นี่คือการเชื่องคำสั่งของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ได้ตรัสว่า:

﴿وَمَنْ قُتِلَ مَظْلُومًا فَقَدْ جَعَلْنَا لَوْلِيهِ سُلْطَانًا فَلَا يَسْرِفُ فِي الْقَتْلِ إِنَّهُ كَانَ مَنْصُورًا﴾

ความว่า: และผู้ใดถูกฆ่าอย่างอยุติธรรม เราได้ให้อำนาจแก่ผู้เป็นทายาทของเขา ฉะนั้นจงอย่าให้เกินขอบเขตในเรื่องฆาตกรรม (โดยวิธีการแก้แค้น) แท้จริง เขาถูกช่วยเหลือ

(อัล-อิสรอฮ์, 17: 33)

การลงโทษโดยวิธีประหารชีวิตในประเทศไทยถือได้ว่าเป็นการลงโทษที่เก่าแก่ที่สุดวิธีหนึ่งซึ่งดำเนินมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน จุดมุ่งหมายของการประหารชีวิต คือ การกำจัดผู้กระทำความผิดให้พ้นไปจากสังคมอย่างถาวร ด้วยวิธีการฆ่า ในสมัยโบราณการลงโทษประหารชีวิตเรียกว่า “การกุดหัว” โดยใช้ดาบฟันคอ นักโทษเด็ดขาด ดาบที่ใช้ในการประหารมีรูปร่างแตกต่างกัน ครูเพศฆราวาสเป็นผู้จัดทำขึ้น มีดาบปลายแหลม ดาบปลายตัด และดาบหัวปลาไหล การประหารชีวิตครั้งใดจะใช้ดาบชนิดใดให้อยู่ในดุลยพินิจของครูเพศฆราวาส ([www. Correct.go.th](http://www.Correct.go.th))

การประหารชีวิตในประเทศไทยเริ่มเปลี่ยนแปลงมาเป็นการประหารด้วยปืน ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2477 เรียกว่า ยิงเป้า โดยได้มีการแก้ไขประมวลกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. 127 ว่าด้วยการประหารชีวิตจากการ “ให้เอาไปตัดศีรษะเสีย” เป็น “ให้เอาไปยิงเสียให้ตาย” (ณรงค์ ใจหาญ, 2543: 40) ปืนกลมือที่ใช้ประหารชีวิตครั้งแรกเป็นปืนกลมือแบบแบล็คมันต์ ใช้ประหารชีวิตครั้งแรกเมื่อวันที่ 12 กันยายน พ.ศ. 2478 ต่อมาประมาณ พ.ศ. 2520 ได้มีการเปลี่ยนปืนกลมือจากแบล็คมันต์เป็นปืนกลแบบเฮคเค สำหรับปืนกลแบบแบล็คมันต์ใช้ประหารชีวิตผู้ต้องขังมาแล้ว จำนวน 213 คน

นับตั้งแต่มีการประหารชีวิตด้วยปืนตั้งแต่ พ.ศ. 2478 จนถึง พ.ศ. 2547 มีนักโทษที่ถูกประหารชีวิต 323 ราย คดีที่มีผู้ถูกประหารมากที่สุดคือ คดีฆ่าคนตายโดยเจตนา มีผู้ถูกประหารชีวิตถึง 129 ราย และคดีอื่นๆ ([www. Correct.go.th](http://www.Correct.go.th))

ปัจจุบันวิธีการประหารชีวิตในประเทศไทยได้เปลี่ยนแปลงวิธีการจากการยิงเป้ามาเป็นการฉีดยาแทน โดย มาตรา 19 แห่งประมวลกฎหมายอาญาได้บัญญัติไว้ว่า:

“ผู้ใดต้องโทษประหารชีวิตให้ดำเนินการด้วยวิธีฉีดยาหรือสารพิษให้ตาย”

ดังนี้เป็นการกำหนดวิธีการประหารชีวิตโดยวิธีฉีดยาแทนการยิงที่มีมาแต่เดิม

การประหารชีวิตเป็นวิธีการลงโทษที่ร้ายแรงที่สุดในบรรดาโทษทั้งหลายจึงมีแนวคิดที่ไม่เห็นด้วยกับวิธีการลงโทษโดยการประหารชีวิต โดยอ้างว่า เมื่อกระทำความผิดไปแล้วหากปรากฏว่ามีการผิดพลาดย่อมไม่มีทางแก้ไขให้คืนสภาพเดิมได้เพราะตายไปแล้ว เป็นการลงโทษในทางแก้แค้นไม่ได้ผลในทางปราบปราม เพราะความผิดที่มีการประหารชีวิตมีมาแต่โบราณแต่อาชญากรรมก็ไม่ลดลง มีแต่ปริมาณเพิ่มขึ้นตลอดมา ดังนั้นจึงมีแนวคิดที่จะเลิกใช้บทลงโทษโดยการประหารชีวิต (ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ, 2547: 366)

อย่างไรก็ตามทัศนะของผู้ที่เห็นด้วยกับวิธีการประหารชีวิต ก็มีความเห็นว่า โทษประหารชีวิตอาจมีการผิดพลาดได้แต่ก็อยู่ที่การกำหนดวิธีการเพื่อป้องกันการผิดพลาดไว้ให้ดีที่สุด โดยอาจทิ้งระยะเวลาไว้พอสมควร เพื่อในกรณีที่มีข้อเท็จจริงใหม่ซึ่งอาจทำให้ผลของคดีเปลี่ยนแปลงไปได้ ความผิดบางประเภทเห็นได้ว่าจะลงโทษอย่างอื่นไม่เหมาะสม สำหรับคนที่โหดเหี้ยมเป็นนิสัย ถ้านำไปจำคุกไว้ก็ไม่แน่ว่า วันใดจะหลุดพ้นออกมาเป็นภัยแก่ชุมชนอีก การลงโทษประหารชีวิตเป็นการป้องกันชุมชนอย่างหนึ่ง ซึ่งชุมชนในนามของรัฐย่อมมีสิทธิป้องกันตนเองจากการกระทำที่ทำร้ายสมาชิกของชุมชน อันเป็นส่วนหนึ่งของรัฐที่รัฐต้องคุ้มครองป้องกัน แต่รัฐจะต้องมีวิธีการประหารชีวิตให้คลายความทารุณโหดร้ายลง และมีหลายประเทศที่ยกเลิกโทษประหารชีวิตแล้วกลับนำเอาโทษประหารชีวิตนั้นกลับมาใช้ใหม่อีก (ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ, 2547: 367)

ถึงแม้ว่าโทษประหารชีวิตได้ถูกยกเลิกโดยบางประเทศแต่ในกฎหมายอาญาอิสลามและกฎหมายอาญาไทยนั้นได้บัญญัติบทลงโทษประหารชีวิตและยังบังคับให้อยู่จนถึงปัจจุบันโดยมิได้มีการยกเลิกบทลงโทษประหารชีวิตแต่อย่างใด แต่การดำเนินการเกี่ยวกับวิธีการประหารชีวิตและจุดมุ่งหมายของการ

ประหารชีวิตตลอดจนความผิดที่ต้องโทษประหารชีวิตนั้นมีความแตกต่างกันในบทบัญญัติของกฎหมายทั้งสองเพราะกฎหมายทั้งสองมีที่มาที่แตกต่างกันจึงส่งผลต่อความแตกต่างทั้งในความผิดที่ต้องโทษประหารชีวิต ตลอดจนวิธีการประหารชีวิตของทั้งสองกฎหมายและวัตถุประสงค์ของการลงโทษ ดังนั้นผู้วิจัยจึงเห็นว่าควรมีการศึกษาและเปรียบเทียบกฎหมายทั้งสองในเรื่องเกี่ยวกับบทลงโทษการประหารชีวิตในกฎหมายอาญาอิสลามและกฎหมายอาญาไทย ทั้งนี้เพื่อเป็นความรู้แก่ผู้ที่มีความสนใจในกฎหมายอาญาอิสลามและกฎหมายอาญาไทยต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

ในการศึกษาเรื่อง “บทลงโทษการประหารชีวิต: ศึกษาเปรียบเทียบระหว่างกฎหมายอาญาอิสลามและกฎหมายอาญาไทย” ผู้วิจัยกำหนดวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

1. เพื่อศึกษาเกี่ยวกับบทบัญญัติการประหารชีวิต ในกฎหมายอาญาอิสลาม
2. เพื่อศึกษาเกี่ยวกับบทบัญญัติการประหารชีวิตในกฎหมายอาญาไทย
3. เพื่อเปรียบเทียบเกี่ยวกับบทบัญญัติการประหารชีวิต ในกฎหมายอาญาอิสลามและกฎหมายอาญาไทย

ขอบเขตการศึกษา

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบบทลงโทษการประหารชีวิตระหว่างกฎหมายอาญาอิสลามและกฎหมายอาญาไทย โดยมีขอบเขตการศึกษาดังนี้

1. ศึกษาเปรียบเทียบเกี่ยวกับวิธีการประหารชีวิต ในกฎหมายอาญาอิสลามและกฎหมายอาญาไทย
2. ศึกษาเปรียบเทียบเกี่ยวกับความผิดที่ต้องโทษประหารชีวิต ในกฎหมายอาญาอิสลามและกฎหมายอาญาไทย
3. ศึกษาเปรียบเทียบเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของการประหารชีวิต ในกฎหมายอาญาอิสลามและกฎหมายอาญาไทย

วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยชิ้นนี้เป็นงานวิจัยเอกสารที่มีการศึกษาเชิงเปรียบเทียบเรื่อง บทลงโทษการประหารชีวิต ในกฎหมายอาญาอิสลามและกฎหมายอาญาไทย โดยมีจุดประสงค์หลักคือศึกษาสภาพความแตกต่างของสองทัศนะในเรื่องดังกล่าว

ข้อมูลในการศึกษาค้นคว้างานวิจัยนี้จะใช้ข้อมูลจากเอกสารปฐมภูมิ (Primary Sources) เช่น พระมหาคัมภีร์อัลกุรอาน หนังสืออัลหะดีษ ประมวลกฎหมายอาญาไทย และหนังสือที่เขียนโดยนักวิชาการเกี่ยวกับกฎหมาย เอกสารทุติยภูมิ (Secondary Sources) เช่นหนังสือทั่วไปที่สามารถใช้อ้างอิงได้ทั้งภาษาไทย อาหรับ และวิทยานิพนธ์ต่างๆ ที่เกี่ยวกับเรื่องบทลงโทษการประหารชีวิต เป็นต้น

ในการศึกษาเรื่องนี้มีวิธีการดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนต่อไปนี้

1. ทบทวนเอกสารปฐมภูมิ และทุติยภูมิ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อสามารถเปรียบเทียบในเรื่องบทลงโทษการประหารชีวิตระหว่างกฎหมายอาญาไทยและกฎหมายอาญาอิสลาม จากตำราภาษาไทย และภาษาอาหรับ
2. แยกข้อมูลและเอกสารตามหัวข้อใหญ่และหัวข้อย่อย แล้วค้นหาความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลต่างๆ
3. ศึกษาและวิเคราะห์เปรียบเทียบข้อมูลตามหัวข้อที่กำหนด

สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

การศึกษาดังกล่าวเปรียบเทียบการประหารชีวิตในกฎหมายอาญาอิสลามและกฎหมายอาญาไทยซึ่งเปรียบเทียบนั้นสามารถสรุปข้อเหมือนและข้อแตกต่างกันดังนี้

- (1) จุดมุ่งหมายของการลงโทษประหารชีวิตในกฎหมายอาญาอิสลามและกฎหมายอาญาไทยนั้นต่างก็เป็นการลงโทษเพื่อกำจัดผู้กระทำความผิดออกจากสังคมอย่างถาวรและเพื่อเป็นเยี่ยงอย่างแก่ผู้อื่น
- (2) บทลงโทษประหารชีวิตสำหรับลงแก่ผู้กระทำความผิดอาญานั้นกฎหมายทั้งสองยังมิได้มีการยกเลิกแต่ยังคงบังคับใช้อยู่
- (3) ความผิดที่ต้องโทษประหารชีวิตในกฎหมายทั้งสองนั้นมีความเหมือนกันในบางความผิดแต่ก็มีความแตกต่างกันในความผิดบางประเภท
- (4) ความผิดที่ต้องโทษเหมือนกันคือ ความผิดฐานฆ่าผู้อื่นโดยเจตนาแต่บุคคลที่ถูกฆ่าในกฎหมายอาญาอิสลามกำหนดเงื่อนไขว่าจะต้องเป็นผู้ที่ได้รับการคุ้มครองโดยรัฐอิสลามกล่าวคือ จะต้องเป็นมุสลิมหรือผู้ที่นับนิกายอื่นและอยู่ภายใต้การปกครองของรัฐอิสลาม แต่กฎหมายอาญาไทยระบุว่าผู้ที่ถูกฆ่านั้นจะต้องเป็นพระมหากษัตริย์ พระราชินี รัชทายาท และผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์เท่านั้น หากเป็นบุคคลธรรมดาจะต้องมีเงื่อนไขอื่นประกอบคือ การฆ่าโดยมีเหตุจูงใจดังระบุไว้ในมาตรา 289 ซึ่งมีทั้งหมด 7 กรณีด้วยกันคือ

1. ฆ่าบุพการี
2. ฆ่าเจ้าพนักงาน ซึ่งกระทำตามหน้าที่ หรือเพราะเหตุที่กระทำตามหน้าที่ หรือ เพราะเหตุที่ได้กระทำตามหน้าที่
3. ฆ่าผู้ช่วยเหลือเจ้าพนักงาน ในการที่เจ้าพนักงานนั้นกระทำการตามหน้าที่ หรือเพราะเหตุที่บุคคลนั้นจะช่วยเจ้าพนักงาน ซึ่งกระทำการตามหน้าที่ หรือ เพราะเหตุที่บุคคลนั้นได้ช่วยเจ้าพนักงาน ซึ่งกระทำการตามหน้าที่
4. ฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน
5. ฆ่าผู้อื่นโดยทรนาค
6. ฆ่าผู้อื่นเพื่อ ตระเตรียมการในการที่จะกระทำความผิดอย่างอื่น หรือ เพื่อความสะดวกในการที่จะกระทำความผิดอย่างอื่น
7. ฆ่าผู้อื่นเพื่อจะเอาผลประโยชน์อันเกิดจากการที่ตนได้กระทำความผิดอื่น หรือเอาไว้ซึ่งผลประโยชน์อันเกิดจากการที่ตนได้กระทำความผิดอื่น หรือเพื่อปกปิดความผิดอื่นของตน หรือหลีกเลี่ยงให้พ้นอาญาในความผิดอื่นที่ตนได้กระทำไว้

(5) ส่วนความผิดอื่นที่กฎหมายอาญาอิสลามได้ระบุโทษประหารชีวิตไว้แต่ทางกฎหมายอาญาไทยมิได้กำหนดโทษประหารชีวิตไว้นั้น คือ โทษฐานผิดประเวณีสำหรับผู้ผ่านการสมรสมาแล้ว การพัวพันจากการเป็นมุสลิม การเป็นกบฏต่อรัฐอิสลาม และการปล้นทรัพย์

(6) การพยายามฆ่าในกฎหมายอาญาไทยบางกรณีก็จะต้องถูกลงโทษประหารชีวิต ดังได้บัญญัติไว้ในความผิดฐานพยายามปลงพระชนม์พระมหากษัตริย์ในมาตรา 107 วรรค 2 การพยายามปลงพระชนม์พระราชินี รัชทายาทและพยายามฆ่าผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ดังได้บัญญัติไว้ในมาตรา 109 วรรค 2 ส่วนในกฎหมายอาญาอิสลามนั้นการพยายามฆ่าจะไม่ต้องโทษประหารชีวิต

(7) การประหารชีวิตในกฎหมายอาญาอิสลามบางความผิดมีรูปแบบที่เป็นวิธีการเฉพาะของความผิด ดังเช่น การประหารโดยการปาดด้วยก้อนหินในความผิดฐานผิดประเวณีสำหรับผู้ผ่านการสมรสมาแล้ว การประหารพร้อมกับการตรึงบนไม้กางเขนสำหรับความผิดฐานปล้นทรัพย์ ส่วนวิธีการประหารชีวิตในกฎหมายอาญาไทยนั้นจะกระทำโดยวิธีเดียวกัน โดยไม่คำนึงว่าจะเป็นความผิดประเภทใดแต่จะมีการเปลี่ยนแปลงวิธีการตามยุคสมัยและปัจจัยต่างๆที่ส่งผลต่อการใช้กฎหมายเท่านั้น

(8) ผู้มีสิทธิในการดำเนินการลงโทษผู้กระทำความผิดในกฎหมายอาญาอิสลามบางกรณีก็เป็นของทนายทนายของผู้ตาย เช่นสิทธิในการดำเนินการลงโทษประหารใน ความผิดฐานฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา และบางกรณีก็เป็นสิทธิของรัฐในการดำเนินการลงโทษ แต่อย่างไรก็ตามทั้งสองกรณีก็ต้องอยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของรัฐ ส่วนในกฎหมายอาญาไทยอำนาจการลงโทษเป็นของรัฐแต่เพียงผู้เดียว

(9) สิทธิในการให้อภัยแก่ผู้ที่กระทำความผิดนั้นในกฎหมายอาญาอิสลามเป็นสิทธิของทนายทนายผู้ตายและสามารถกระทำได้ในความผิดฐานฆ่าผู้อื่นโดยเจตนาเท่านั้นแต่ในความผิดประเภทปล้นทรัพย์และฆ่าเจ้าทรัพย์นั้นทนายทนายของผู้ตายก็ไม่มีสิทธิในการให้อภัยได้ ส่วนในกฎหมายอาญาไทยสิทธิในการให้อภัยเป็นของพระมหากษัตริย์แต่เพียงผู้เดียวโดยผู้ต้องโทษประหารทุกคนมีสิทธิที่จะขอพระราชทานอภัยโทษได้ภายในระยะเวลา 60 วัน นับแต่วันฟังคำพิพากษา

(10) กฎหมายอาญาทั้งสองประเภทมีลักษณะเหมือนกันตรงที่จะไม่ทำการประหารผู้ต้องโทษที่มีครรภ์ แต่ให้รอจนกว่าจะคลอด

(11) กรณีของผู้กระทำความผิดกลายเป็นบุคคลวิกลจริตนั้นในกฎหมายอาญาไทยจะไม่ทำการประหารแต่จะให้รอไว้จนครบระยะเวลา 1 ปีถ้าไม่หายก็จะลดโทษให้เหลือการจำคุกตลอดชีวิตซึ่งสอดคล้องกับทัศนคติของอิสลามมาลิกและฮันนาลิฮะนีฟะหะให้ยับยั้งโทษประหารชีวิตไว้ก่อนจนกว่าผู้ต้องโทษจะหายเป็นปกติก่อนที่จะมีการส่งตัวไปยังผู้ดำเนินการลงโทษ แต่หากไม่หายเป็นปกติฮันนาลิฮะนีฟะหะเห็นว่าการต้องเปลี่ยนเป็นการชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ทนายทนายของผู้ตายในกรณีที่ผู้ต้องโทษประหารชีวิตในความผิดประเภทกีดกันแต่ทัศนคติของฮันนาลิฮะนีฟะหะและฮันนาลิฮะนีฟะหะนั้นให้รอไว้จนกว่าจะหายเป็นปกติหากเป็นความผิดประเภทยัดและการลงโทษเกิดจากการรับสารภาพของผู้ต้องโทษเองเท่านั้น หากเป็นความผิดที่สืบพยานมาจากพยานหลักฐานอื่นก็ไม่จำเป็นต้องรอจนกว่าจะหายแต่ให้ทำการประหารไปตามกระบวนการ

จากข้อแตกต่างและข้อเหมือนในบทบัญญัติของกฎหมายทั้งสองนั้นจะเห็นได้ว่ากฎหมายทั้งสองยังคงมีการบังคับบทลงโทษประหารชีวิตไว้ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นการกำจัดผู้กระทำความผิดออกจากสังคมโดยที่กฎหมายทั้งสองถือว่าบทลงโทษประหารชีวิตมีความจำเป็น ถึงแม้จะมีเสียงคัดค้านและเรียกร้องให้มีการยกเลิกบทลงโทษนี้จากองค์กรทั้งในประเทศและต่างประเทศก็ตาม

บทลงโทษประหารในกฎหมายอาญาไทยบางกรณีจะกำหนดเป็นบทลงโทษแรกในของความผิดในบางกรณีจะกำหนดเป็นบทลงโทษสุดท้าย และบางกรณีจะกำหนดเป็น บทลงโทษสถานเดียว ในส่วนของความผิดที่ได้มีการกำหนดบทลงโทษประหารชีวิตเป็นบทลงโทษสถานเดียวโดยไม่มีบทลงโทษอื่นให้ผู้พิพากษาใช้ดุลพินิจในการเลือกที่จะลงให้แก่ผู้กระทำความผิดนั้นมีเพียง 3 มาตราเท่านั้นคือ มาตรา 107 มาตรา 109 และมาตรา 289 เท่านั้น และยังมีการเปลี่ยนแปลงวิธีการประหารชีวิตตามยุคสมัย ซึ่งมีเหตุ

ปัจจัยจากองค์การทั้งภายในและภายนอกที่ส่งผลให้มีการเปลี่ยนแปลงนี้ เช่น เพื่อให้ให้นานาอารยประเทศยอมรับในกระบวนการยุติธรรมของไทย การเรียกร้องจากกลุ่มองค์กรสิทธิมนุษยชนและองค์กรอื่นๆ

จะเห็นได้ว่าเมื่อกฎหมายอาญาไทยได้กำหนดให้บทลงโทษประหารชีวิตเป็นบทลงโทษที่ผู้พิพากษาสามารถใช้ดุลยพินิจในการเลือกที่จะลงแก่ผู้กระทำความผิด วัตถุประสงค์ของการลงโทษที่เป็นการรักษาผลประโยชน์ส่วนรวมและผลประโยชน์ของบุคคล ตลอดจนการลดอาชญากรรมนั้นไม่บรรลุผลเท่าที่ควรเพราะผู้กระทำความผิดไม่ค่อยหวาดกลัวในบทลงโทษ เพราะหวังว่าจะได้รับการลดหย่อนผ่อนโทษเมื่อให้ความร่วมมือกับกระบวนการพิจารณาคดี เป็นต้น ซึ่งแตกต่างกับกฎหมายอาญาอิสลามที่ได้กำหนดบทลงโทษประหารชีวิตเป็นบทลงโทษสถานเดียวเมื่อผู้กระทำความผิดได้กระทำในสิ่งที่มีความผิดนั้น โดยที่ไม่อนุญาตให้ผู้พิพากษาลดหย่อนผ่อนโทษให้ ยกเว้นในความผิดฐานฆ่าผู้อื่นโดยเจตนาเท่านั้นที่ให้สิทธิแก่ทนายของผู้เสียชีวิตในการให้อภัยแก่ผู้กระทำความผิด เพราะวัตถุประสงค์หนึ่งของการประหารชีวิตในความผิดฐานฆ่าผู้อื่นก็เพื่อลดความอาชญา คียดแค้นแค้นในจิตใจของทายาทผู้เสียชีวิตลง อันอาจจะนำมาซึ่งการแก้แค้นระหว่างวงศ์ตระกูลอย่างไม่มีวันจบสิ้น ดังนั้นหากทนายของผู้เสียชีวิตยินยอมที่จะให้อภัยแก่ผู้กระทำความผิดแล้ว ผู้กระทำความผิดก็จะต้องถูกประหารชีวิต แต่เปลี่ยนเป็นการจ่ายค่าสินไหมทดแทนแก่ทายาทของผู้เสียชีวิต ซึ่งอาจส่งผลดีแก่ทายาทมากกว่าการที่ผู้กระทำความผิดถูกประหารชีวิต

การที่กฎหมายอาญาไทยกำหนดบทลงโทษประหารชีวิตสำหรับผู้ที่ทำการฆ่าผู้อื่นสถานเดียว เฉพาะเจาะจงว่าจะต้องเป็นพระมหากษัตริย์ พระราชินี รัชทายาท และผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ หากเป็นบุคคลธรรมดาจะต้องมีเงื่อนไขอื่นประกอบคือ การฆ่าโดยมีเหตุฉกรรจ์ จึงทำให้บุคคลที่ได้รับการคุ้มครองภายใต้กฎหมายของไทยนั้นมีเพียงเฉพาะบางกลุ่มเท่านั้นจึงส่งผลให้ปัญหาอาชญากรรมภายในประเทศไม่ลดลง ซึ่งเป็นเหตุให้บุคคลบางกลุ่มที่ต้องการที่จะยกเลิกบทลงโทษนี้อ้างได้ว่าถึงจะมีการบังคับใช้บทลงโทษประหารชีวิตอาชญากรรมก็ไม่ลดลง ซึ่งปัญหานี้มีได้อยู่ที่การบังคับใช้บทลงโทษแต่อยู่ที่การบัญญัติกฎหมายมากกว่าที่ไม่ครอบคลุมจึงทำให้ไม่บรรลุวัตถุประสงค์ของการลงโทษ แต่ในกฎหมายอาญาอิสลามมิได้กำหนดในส่วนนี้โดยจะครอบคลุมประชาชนทุกคน จึงทำให้ผู้ที่อยู่ภายใต้การคุ้มครองของรัฐธรรมนูญได้รับการปกป้องคุ้มครองชีวิตอย่างเท่าเทียมกัน จึงทรงผลให้สังคมเกิดความสงบสุขและอัตราอาชญากรรมที่เกิดขึ้นก็ลดลง

กฎหมายอาญาอิสลามได้กำหนดความผิดอีก 4 ความผิดที่แตกต่างกับกฎหมายอาญาไทย คือ ความผิดฐานปล้นทรัพย์ ความผิดฐานผิดประเวณีสำหรับผู้ผ่านการสมรสแล้ว ความผิดฐานเป็นกบฏต่อรัฐอิสลาม และการพินาศจากการเป็นมุสลิม ซึ่งความผิดทั้งสี่นี้เป็นความผิดที่กฎหมายอาญาอิสลามถือว่าเป็นความผิดที่ร้ายแรง เพราะอิสลามถือว่า ศาสนา ชีวิต วงศ์ตระกูล สิ่งเหล่านี้ถือเป็นสิ่งสำคัญในการดำรงชีวิตของมนุษย์ในโลกนี้อย่างสมบูรณ์ หากสิ่งหนึ่งสิ่งใดบกพร่องหรือถูกทำลายไปมนุษย์ก็ไม่สามารถที่จะอยู่ในโลกนี้ได้อย่างปกติสุข ดังนั้นหากมีสิ่งใดที่ทำลายสิ่งเหล่านี้มุสลิมก็จำเป็นต้องขจัดออกไปเพื่อผลประโยชน์ของส่วนบุคคลและผลประโยชน์ของส่วนรวมอันจะนำมาซึ่งความสงบสุขในสังคมตลอดไป

ข้อเสนอแนะ

1. การประหารชีวิตนักโทษทุกครั้ง ควรมีการนำเสนอให้แก่สาธารณชน เพื่อเป็นอุทาหรณ์และเยี่ยงอย่างแก่บุคคลทั่วไป
2. สิทธิในการให้อภัยในความผิดฐานฆ่าผู้อื่นโดยเจตนาควรเป็นของทายาทผู้เสียชีวิต เพื่อลดความเคียดแค้นในใจของทายาทเอง
3. ทุกคนสมควรที่จะได้รับการคุ้มครองในชีวิตอย่างเท่าเทียมกัน
4. โทษประหารชีวิตสมควรที่จะคงไว้ต่อไป เพื่อป้องกันสังคมจากอาชญากรรมที่ร้ายแรง

บรรณานุกรม

- สมาคมนักเรียนเก่าอาหรับแห่งประเทศไทย. (1419). **พระมหาคำภีร์อัลกุรอานพร้อมความหมายเป็นภาษาไทย**: มะดีนะฮ์: ศูนย์กษัตริย์พะฮัดเพื่อการพิมพ์อัลกุรอาน.
- ณรงค์ ใจหาญ . 2543. **กฎหมายอาญาว่าด้วยโทษและวิธีเพื่อความปลอดภัย**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์วิญญูชน จำกัด.
- ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ. 2547. **กฎหมายอาญา**. หลักและปัญหา. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์นิติธรรม.
- มุฮัมมัด ซาอิด อิบนิ อะฮฺมัด. 1998. **มะกอศิด อัชชะรีอะฮ์ อัลอิสลามียะฮ์ วะอะลาอตุฮฺ อัล อะติลละฮ์ อัชชะรียะฮ์**. วิทยา: ดารุล อัลหิจเราะฮ์.
- มุฮัมมัด ตอเฮร์ บิน อาศูร. **มะกอศิด อัชชะรียะฮ์ อัล อิสลามียะฮ์**. จอร์แดน: ดารุน มะกอฮิส.
- เมธา วาดีเจริญ. 2539. **ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกฎหมายทั่วไป**. กรุงเทพฯ: สุตรไพศาล.
- ยุทธนา พูนทอง. 2535. **ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกฎหมาย**. กรุงเทพฯ: นิติยุทธ์.
- อับดุลกอดิร เอาตะฮ์ .1994. **อัตตัซริอฺ อัลญินาอียฺ อัลอิสลามียฺ**. เบรุต: มุฮัสนิสสะฮ์ อัลริสาละฮ์.
- कुसमान दुग्गरी, 1999. **अततेदापिर अलवाकियेसु फि अलइस्लाम** . วิทยา: ดารุน อัลวะตอน.